

Lõikustanu

IGAPÄEVANE LEIB

V. Viirsalu

See, mille ümber mõtted kõige enam keerlevad, mille pärast vaeva nähakse ja töötatakse, ilma milleta ei oska kujutleda elu — on leib. Eluvajadused põhjustavad meid töötama palgehigis, põhjustavad muret ja ohkamist. Raske on saada kõike seda, mida elu nii ohtralt nõuab. Need, kes omavad igapäevase leiva kerge vaevaga, ei oska ette kujutada, kui palju teistel pingutusi nõuab selle saamine.

„Meie igapäevast leiba anna meile tänapäev,“ õpetas suur õpetaja paluma oma jüngreid, ja sama palvet kordavad veel nüüd tuhandete ja tuhandete huuled. Nii mõneski külmas ja niiskes keldrikorteris ootavad kahvatud näod igapäevast leiba. „Ema, anna meile leiba,“ sosistavad väikesed huuled ja paluvad käed sirutavad vaevaga teenitud toidupalukese järgi. Kui tihti peavad nad ilma jääma, sest ei ole leiba.

Pereisa peab töötama hommikust õhtuni, et hankida sissetulekut. Ta peab olema päev päeva kõrval väljas, vaatamata ilmale või meeleolule. Ja isegi haigeks ei tohi jääda, sest see tekitaks sissetulekutesse kohe suure augu. Paljud juhuslikud töötajad ootavad hirmuga talvekuude saabumist, kus tööolud muutuvad kitsamaks ja võib saada töölt vallandatud. Kuid ei tohi seista tööta, sest kõht nõuab oma osa. Kui poleks vaja teenida igapäevast leiba, kui hea oleks siis läbi tulla!...

„Põllust tuleb leib,“ ütleb laulusõna, kuid sealtki ta ei tule iseenesest. Ilus on vaadelda tuule käes voogavaid viljapõlde, kus küpsenud kõrsi painutavad kuldsed, valminud pead ning suured terad töötavad rikkalikku saaki. Siis on põllumees tänulik ja rahul endaga, sest lootus korralikule saagile on täitunud. Enne seda aga on olnud palju päevi, kus on lootus vaheldunud rahutusega. Kui taevas on olnud vaskne ja päev päeva järele on tõusnud üles kuumusest hõõguv päikeseketas, siis on olnud muret ja siiski salajast lootust, kuni loodus ise on tulnud appi ja annud kosutavat vihma leiva kasvamiseks.

Kõike võimalikku tehakse, et kätte saada seda kallist varandust. On leiutatud uusi vahendeid, kuidas teha maad viljakandvamaks; mitmesugused tööriistad, mida minevikus ei tuntud, teevad mullapinna kohedaks; tarvitatakse mitmesuguse koosseisuga väetist, et tuua mullapinnast välja leiba.

Loodus on nõnda korraldanud, et õige elukorralduse juures oleks kõigil süüa, kõik võiksid elada ja olla rahuldatud. Just nendes küsimus-

tes aga seisame tänapäeval suure vastuolu ees. Hiigelvarandused on koondatud üksikute isikute kätte, kuid teistel pole isegi hädavajalikku.

Mis kõik on tehtud isikliku õnne ja igapäevase toidu kindlustamiseks, seda on raske öelda mõne sõnaga. Hoolimatult on mindud mööda kaasinimese vajadustest ja hädadest, peasi, kui endal oleks kindlustatud majanduslik hüvang. Aususe ja õigluse põhimõtted saavad nii mõnigi kord tallatud jalge alla. Endale leiva ja koha saavutamiseks ei arvestata võistleja hüvedega. Raske on teenida endale ülalpidamist, ja et seda saada, selleks kasutatakse kõiki võimalusi, tõugates hoolimatult eemale kaasinimest. Nii arvatakse olevat kohane ka ebaõiglane tegu, mis kergendab leiva saamist. Võitlus igapäevase leiva pärast on teinud inimesed omakasupüüdlikeks ja tooreteks.

Majas on leib

Tänu

Miljonid inimesed on pidanud surema sõdades viljarikaste maade pärast. On tahetud kindlustada omaale maale lähedaid äraelamise võimalusi. Ning see on nõudnud suuri ohvreid. Allaheidetud maade elanikud on tehtud orjadeks ja sunnitud tegema raskeid töid. Enesearmastus ja omakasupüüd on teinud elu ühtedele kitsaks ja teistele pillavaks. Vanad roomlased, kes olid harjunud pillava ja lõbusa eluga ning kelle eest orjad tegid töö, nõudsid keisrilt vaid kaht asja: leiba ja mänge.

Palju on ka tänapäeval veel kohti, kus igapäevane leib puudub laualt. Viletsates vanades majades elavad vaesed lapsed ja lesknaised. Neilt on halastamatu surm röövinud toetaja ja teenija. Ja elamiseks on siiski tarvis leiba. Kui õnnelikud on need kui võivad oma käe sirutada toidu järgi. Nendele inimestele peaksime mõtlema, kellel meil on küllalt. Igapäevase leiva omamine on meile suureks eesõiguseks, kuid ta asetab meile ka kohustusi.

Kui tihti aga läheme külmalt mööda nendest abivajajatest, ei tahagi neid näha. Me ei huvitu kaasinimeste hädadest, sest meile tunduvad need inimesed teel ees. Meile tundub nagu oleks iga-

päevast leiba veel vähe. Tahame saada rohkem, — ka siis kui meil on seda küll. Hoiame seda kaaslaste eest kartes, et nemad võiksid viia võimaluse igapäevase leiva saamiseks. Igas inimeses näeme vaenlast võitluses elamistarvete hankimisel. Kõik tahaksime nagu haarata endale ja hoida enda jaoks.

Ja ise sööme leiba valutava südamega. Meil pole iial küllalt; meil pole rõõmu ka külluses. Igapäevase leiva teenimine on teinud meid halastamatuks, kelle südames on hirm selle kaotamise pärast. Me võime saada vägagi palju, kuid me ei leia südamerahu. Armastus ja rahu, rõõm ja õnn jäävad meile võõraks nii kaua, kui oleme hoolimatud oma kaasinimeste vastu.

Alles siis, kui mõistame teisi nende võitlustes ja sirutame neile abiks käe, võime südamerahuga süüa oma igapäevast leiba. Kui näeme ka teistes inimestes samasuguseid õnnatud võitlejaid nagu meie, kui näeme nendes kaaslasi raskuste ületamisel, siis võime üksteist toetada ja rõõmuga vastu võtta oma teenitud leiba.

Õnnelik see, kes omab igapäevase leiva, kuid veel õnnelikum see, kel jätkub suurmeelsust seda teistelegi jagada.

Inimene on üks osa suurest loodusest. Loodus võimaldab tal ammutada igapäevast leiba oma määratud varasalvest. Ja et inimene seda saaks, see on looduses valitseva kindla korra ja seaduste tulemus. Kevad järgneb raudse kindlusega talvele ja sügis suvele. Kujutame ette olukorda, kus kevadele järgneks äkki talv! Või kevad hilineks paari kuu võrra. Selle tulemusena peaks terve maailm ilma jääma toidust, sest vilja kasvuaeg on takistatud. Loodusseaduste kindlusele on rajatud terve meie teadus. Kui need seadused osaltki kõiguks, ei oskaks inimene enam orienteeruda. Kui maa kaotaks kügletõmbetungi, või vähendaks oma pöörlemisaega, või päikesest väheneks soojuse kiirgamine, — nende olukordade tulemusi ei oska meie ette aimata.

Inimene siiski on olemus, kes trotslikult tahab vastu astuda looduse seadustele ja teha teisi. Elatakse elu oma tahtmise järele ega taheta alluda ühelegi määrusele. Ja selle tulemusena on inimellu toodud palju raskusi ning kannatusi; inimene on kaotanud palju oma tervisest ja jõust. Kui aga tunneme oma sõltuvust kellestki kõrgemast olemusest, kes annab tervele loodusele toidu ja kellelt peaksime paluma igapäevast leiba, siis alles oleme astunud õigele rajale.

Ligemisarmastuse puuduse tagajärgi näeme ilmselt tänapäeva maailmas. Seepärast on aeg, kus on tarvis enam kui iialgi enne mõelda ka ligimisele. Mõeldes oma igapäevasele leivale, peame mõtlema ka kaasinimesele. Alles siis saame elada õnnelikult ja süüa igapäevast leiba südamerahus.

TEHKEM HEAD!

V. Schön

Loodus on olnud hea meie vastu. Valminud viljaväljad on puistanud paljude salved täis rikkalikku saaki. Kõikjal, kuhu silm vaatab, võib näha kuis sügis jagab oma häid andeid. Loodusel on heategemispäevad, on lõikusaeg. Meie võtame rõõmuga vastu need anded ja leiame uusi võimalusi eluks. Nüüd on aeg mõelda, kuis oleme saanud seda kõike? Kes on võimaldanud lõikuse? Loodus ei ela iseenesele. Ta mõtleb elule, seepärast ta ka meile annab. Seda suurt andmist ja heategemist on juhtinud taevane võim, kõigi „heade annete andja“.

Inimene mõtleb palju ja alati endale. Tunneb tihti muret läbisaamise ja äraelamise pärast. Temas on tung elu järele. Et aga elu hoida, peab arvestama eluseadustega, elutõdedega. Neile on rajatud meie ja ühiskonna elu, hea käekäik ja tulevik. Elutõed omakorda on rajatud tingimustele. Täidetakse viimased, siis püsib elu. Elu tingimuste täitmine on heategu. Sügisel, kus loodus meile kõike jagab, peame mõtlema elutõdede peale.

Käesolev leht tahab meid lähendada tähtsatele elutõdedele. Siin leiame ligimese ja enda eluvajadusi. Neile mõtleme tõsiselt. Jälgime järelemõtlikult ristiusu elujaatavaid põhimõtteid. Kristuse õpetus tahab elu seada nii nagu see tõelikult peaks olema, nii et see oleks hea. Üks tähtis vajadus ja heaolu tingimus on õige elu perekonnas, sest selle mõju ulatab kaugele. Ristiusk

Tartu kog. heategevuseosak. juhatus ja osa abisaajaid möödunud talvel

Valmistatakse toidupakid abivajajale Tallinna koguduse avitusgrupi poolt

on avaldanud suuri elutõdesid. Ta annab selged ettekuulutused, kus näeme kuis Jumal juhib aegu ja elu. Sellele peame mõtlema.

Adventlikumine on arvestanud tõsiselt eluseadustega. Ta ei taha mööda minna elutõdedest. Adventusuühingud, arvestades vajadustega, on endid organiseerinud Kristuse põhimõtete järele. Heategevus, kaasinimesele heategemine, on õige kristluse töö. Seda on püüdnud ka meie usuühingud üle Eesti taotleda. Heategevad osakonnad usuühinguis on jaotatud gruppidesse, et seeläbi edustada avitustööd. Nii nimetatud tapiitagrupis töötavad meie liikmed aega ja vahendeid ohverdades. Iganädalasel kooskäimisel parandatakse vaestele annetatud riideid ja õmmeldakse uusi. Elavalt on tegutsenud talvekuudel meie avitusgrupid. Selle grupi ülesandeks on koguda ja muretseda toiduaineid abivajajale. Peale selle on antud rahalisi toetusi lasterikastele perekondadele kui ka õnnetute juhtumite puhul. Mitmes linnas on meie ravigrupid töötanud hea eduga. Tänuhikud ja rõõmsad on olnud inimesed, keda on külastatud ja avitatud. Kristlik põhimõte juhib iga liiget meie usuühingus arendama kristlikku heategevust. Kindlasti on tehtud palju enam kui seda näidata suudame aruandes. Läänud aastane heategevustöö usuühingute liidus aruandena esitatud ütleb järgmist:

Avitustöid 6603 juhtumil;
haigeravimisi 2000 juhtumil;
riideid antud 1241 riideosa;
rahalist abi üle 5000 krooni.

Meie ei taha ka tulevikus kaotada silmist seda elutõde, et kaasinimese eest hoolitsemises on tuleviku heaolu. Vajadused on veel suured. Armsad kaaskodanikud, ükski meist ei ela iseenesele. Oleme rõõmsad, et seltskond on heatahtlikult suhtunud heategevustöösse. Vajadused ootavad ka käesoleval aastal meie heategemist. Täname kõiki, kes aitavad kaasa head töö!

MIDA VAJAB MAAILM

E. Ney

On silmapaistev tõsiasi, et ristiusk on ainus religioon, kes püüab end maksma panna ülemaailmselt ja ütleb enesel olevat selleks täieliku õiguse. Ükski mittekristlik religioon ei leia seda olevat oma ülesande. Nad on kohapealse iseloomuga, seotud teatavate rahvastega ja olukordadega ega püüagi tungida kõikide rahvaste juure. Teatavatel ajajärkudel on neid küll püütud levitada, näiteks oli muhamedanismi tormijooks rahvastele, kuid teatud aja järele on sääraseid püüded jällegi vaibunud; nad on jäänud püsima endistesse raamidesse ega ole avaldanud maailma edaspidisele arenemiskäigule suuremat mõju. Ristiusk seevastu on tunginud edasi kasvava jõuga ja loeb oma ülesandeks vallutada tervet maailma; tema tegev ja loov jõud, samuti tema pooldajate arv kasvab. Ta tunnistab endal olevat olemasolu ainuõiguse ja peab ennast suutlikuks pakkuma inimsoole kõrgemaid väärtusi ja varasid ning lahendama nende probleeme. Ükski teine religioon ei võta enesele sääraseid ülesandeid ega suudakski neid lahendada.

Paljud siiski kahtlevad ristiusu väärtuses ja tema suurte ideaalide teostamises; teda ei peeta kõrgemaks teistest religioonidest. Mitmed isegi leiavad, et ta tegevat takistusi tsivilisatsiooni ja kultuuri edukäigule. Arvatakse, et ainult minevikus, kui rahvad seisid madalal kultuuritasemel, võis ristiusk omada teatava väärtuse rahvaste arenemisel ja elus. Nüüd aga, millal hariduse ja kasvatusel läbi on leitud tee inimkonna kõrgemale järjele tõstmiseks ja elu õilistamiseks, on ka ühtlasi võetud risitiust tema endiste aegade ülesanne. Armastatakse ka näidata tänapäevasele halvale maailmale kui ristiusu saamatuse ja jõuetuse tunnistajale.

On ju tõsi, et kasvatusel ja haridusel läbi on saavutatud mõndagi edu ja head ja neil on ütelda tähtis sõna inimsoo arenemisteel. Kuid me ei tohi unustada, et isegi kasvatusel, mis mõjub õilistavalt, on aluseks ristiusu põhimõtted, nagu riikide seadustele on aluseks Jumala kümne käsu põhijooned, olgugi et kasvatajad ise sageli suhtuvad usule ükskõikseks või isegi vaenulikuks.

Kas on nüüd maailm hariduse ja kasvatusel mõjul teel paremusele? Mitmed võivad seda uskuda, kuid väga paljud vaatavad tulevikku suure kartusega. Mitmesuguste tähelepanekute põhjal on neil küllalt põhjust muretsemiseks. Mitmesuguste korralduste kaudu püütakse vähendada inimsoo häda ja aidata inimesi kõrgemale järjele, kuid häda ja viletsus on tänapäev suurem kui varem, ja peaasi — inimese hingeelu pole muutunud paremaks ja õilsamaks. Pettus, vale,

vargus, tapmine ja muud sarnased ülekohtused teod ei näita mitte vähenemise, vaid kasvu suunda. Inimeste südameid täidab kadedus, põlgus ja viha. Teadust kasutatakse suurel määral selleks, et leiutada ja valmistada mõjuvamaid ja kohutavamaid hävitusvahendeid. Moodsad relvad räägivad siin küllalt selget keelt. Haritud inimene oskab kavalamalt ja peenemalt teostada oma madalaid plaane.

Kasvatus ja haridus üksi ei suuda kõrvaldada inimeselt neid halbade kalduvusi ja iseloomujooni, mis on talle omased ja mille juured peituvad temas juba lapsepõlvest. Ta võib küll omada teatud mõõdul teadmisi selle üle mis on õige ja hea, ehkki need teadmised ilma ristiusu kõrgete ideaalideta on kahvatud ja viletsad — aga tal puudub õige vaimustus, tahtejõud ja seesmine vägi. Teadmised üksi ei aita: õiguse tegemiseks on vaja jõudu ja seesmist vaimutugevust.

Kas ristiusk jaksab muuta maailma paremaks? Miks pole ta seda teinud? Need on küsimused, mis on mitmel mõttes. Ristiusul on suured ja aulised ideaalid ja kõrged ülesanded teostada, sellised isegi, et tundub nagu oleks neid võimatu teostada. Kuid ristiusul on ka vajaline jõud nende teostamiseks. Usu läbi astub inimene ühendusse taevase jõuallikaga. Püha Vaim — ristiusu saladuslik vägi — tegutseb selleks maa peal, et viia lähemale igaühete, kes seda soovib ja laseb ennast juhtida igavese Jumala kõrgetele põhimõtetele ja elule. Seda head ja ilust, mis praegu valitsemas inimeste juures, tuleb panna suuresti ristiusu arvele. Me ei oska endale kujutleda, kui õnnetu ja vilets näeks välja maailm ilma ristiusu soojendava, õilistava ja armastustloova mõjuta. Küsimus on: Kas maailm oleks võinud üldse püsida seni, kui mitte ristiusk, kui sool, poleks teda hoidnud hävimast. Antiik kultuur ja maailm oli määratud kadule, kuna tal puudus õige eesmärk ja elujõud.

Inimesed mõistavad, kahjuks, vähesel määral ristiusu suurt sisu, ja veel vähem on tahtlikud täitma tema nõudeid ja ülesandeid. Ristiusk pole siis selles süüdi, kui ta pole saanud mõjutada inimesi paremale elule; nad ise kannavad enestel seda koormat, et nad pole ristiusku võtnud sellisena nagu ta on. Õiget ristiusku ei tule otsida ajaloolises kristlikus kirikus, tema mungaseisuses, ristisõdades, usudogmades, kirikutes ja jumalateenistuses viisides ja tseremooniates, vaid suure õpetaja — Kristuse ja tema apostlite õpetuses ja elus. Sellest õpetusest ja elust on, kahjuks, palju kõrvale kaldutud ja ristiusu nimele kahju tehtud.

Paljude arusaamisel ristiusk koosneb teatud dogmadest ja usulistest talitustest. Nende alusel teda vaadeldakse ja otsustatakse. Dogma või õpetus on küll aluseks usule, sest ilma selleta ei või keegi õieti uskuda ega elada. Õiget õpetust tuleb otsida pühakirjast, aga mitte inimeste poolt koostatud õpetustest ja arvamustest, mis on tihti lahkuminevad Jumala sõnast. Ka jumalateenistusekommetele tuleb anda väärikas paik usus, aga needki peavad olema kokkukõlas Jumala sõna põhimõtetega. Ristiusu ülesanne pole sellega kaugeltki täidetud, et ta annab rahvale kätte õpetuse ja korraldab usulisi talitusi. Siin on eesmärk ära vahetatud abinõuga. Ristiusk on elu. Ta on õige elu Kristuses, tema õpetuses ja väes. Ristiusk peab tungima inimese kõigisse eluavaldustesse ja avaldama ümbermuutvat mõju.

Õnnistegija esimeses suures kõnes, mäejutluses, tõstab esile praktilise kristluse. Juutidel oli tol ajal palju huvitavaid ja keerulisi jumalateenistuse tseremooniaid; nende õpetus oli laialdane ja segane. Nad olid uhked oma usule. Kristus aga näitab, et nende usul on ainult väärtust niipalju, kui võrd see on kokkukõlas Jumala sõnaga ja avaldub õiges jumalakatlikus elus. Ta ütleb: „Ei saa kõik, kes minu vastu ütlevad: Issand, Issand, taevariiki, vaid kes teevad minu Isa tahtmise järele, kes taevas on.“

Kristus toonitab õigeid põhimõtteid ja sellele järgnevat elu. Mitte ainult abielurikkumine teoga pole patt, vaid juba säärase mõtete hellitamine on keelatud. Mitte üksnes käega ei tapeta, vaid ka sõnaga ja tunnetes vihakandmisega. Ta näitab, et kõik inimesed on vennad — taeva Isa lapsed; kõiki peab armastama ja kõigile head tegema. Meie ligimene on see isik, kes vajab meie abi; nagu see selgelt kujutatud halastaja samariitlase loos. Kui keegi on puuduses, vajab toitu ja ihukatet, siis kristlane, kel on võimalust, on kohustatud teda aitama heaatlikult, vaatamata tema usule, soole või rahvusele. Ristiusk ei tunista rahvuspiire ega rassiteooriat. Kõik on teinud pattu ja vajavad abi; kõiki Jumal tahab päästa. Ta pakub abi kõige esmalt neile, kes seda kõige enam vajavad, kuna ta tuli haigetele arstiks. Neile, kes kannatavad haiguste all ja vajavad lohutust, käsib ristiusk viia tervist ja troosti; nende valu peab püüdma vähendada, nendele anda arstimeid, neid juhatada õigele tervisenõuetele ja looduseseadustele vastavale elule, et vältida haigestumist ja häda. Lahkus ja abivalmisolek on ristiusu põhinõudeid. Armastus, õiglus ja jumalakartus peavad tähistama kristlase eluteed alati. „Armasta oma Jumalat üle kõige, ja oma ligemest kui iseenast“ — on taevase õpetaja käsk kõigile.

Kristus seab üles suure põhimõtte, mille teostamisele võib ristiusk inimesi aidata: „Kõik, mis te iial tahate, et inimesed peavad teile tegema,

Ilus kokkukõla

seda tehke neile nõndasamuti; sest see on käsk ja prohvetid.“ Ka ümberpöördult on lugu: Mida me ei taha, et teised meile teevad, seda me ei pea tegema ka teistele. Ükski religioon ei oska püstitada selliseid aulisi põhimõtteid, veel vähem suudab ta kedagi aidata nende läbielamistes. Kui nimeliselt kristlikus maailmas ollakse veel kaugel ristiusu õigest elust, siis on see tihti seepärast, et kardetakse raskusi ja enesesalgamist, ning püütakse enese rahustamiseks õiget elu asendada jumalateenistustalitustega ja usuliste kommetega. Neil pole üksi kaalu Issanda ees; nendega ei saada ka maailma aidata.

Ristiusu ülesanne on kanda oma õpetust ja elu tervele maailmale. „Minge kõike maailma!“ kõlab Õnnistegija käsk oma järelkäijatele. Märhurdune suur ülesanne! Kuid see on teostatav. Ristiusu mõju võiks levida üle terve maailma õige pea, kui oleks enam tõsiseid kristlasi, kes ära tunnevad ja oma isiklikus elus läbi elavad tema suuri aateid ja väge. Võimsalt haaraks ta rahvaid ja vabastaks neid isekuse ja kurjuse võimusest ning looks nende vahel tõelise vennluse.

PEREKOND JA ELUÕNN

E. M.

Perekonna õnnest ja ilust kirjutavad kirjanikud ja laulavad laulikud kaunimail helidel. Kunstnikud maalivad lõuendile või raiuvad kivisse oma ilusamaid kujutlusi perekonnast. Riigi, seltskonna ja vaimuliku elu juhid juhivad alatasa tähelepanu perekonna ilule ja õnnele. Pühakiri, suurim raamat ja parim kunstiteos kõneleb lugemata kordi õnnelikust kui ka õnnetuist perekondadest. Millest tuleb siis see, et alates juba vanast ajast kuni meie moodsa ajani kingitakse perekonnale nii võrratu palju tähelepanu?

Perekond on pühim paik siin kaduvas maailmas. Inimeselt on palju hüvesid võetud. Kõikidel ei ole ühevõrdselt maiset vara, ei ole ühevõrdselt tööd ja leiba, ei ole isegi ühevõrdselt õhku ja päikest, kuid perekonnaõnne võivad ometi maitseada rikkad ja vaesed, haritud ja harimatud, ühesõnaga kõik, kui nad aga ise seda tahavad ega tee oma perekonda õnnetuks.

Perekonnaõnne ei mõista vaagida kullaga ega kirjeldada sõnadega, — seda tuleb isiklikult kogeda. Inimese enda käes on saavutada see õnn.

Perekond on muidugi see, kus on lapsed; vastasel korral on vaid abielupaar. Kõigiti loomulikus ja terves abielus peavad olema lapsed. See on Jumala käsk abielupaarile, antud juba loomisel. Püha laulik ütleb: „Vaata, lapsed on Jehoova pärisosa, ihusugu on armupalk. Otsekui nooled vägeva mehe käes, nõnda on noore põlve pojad.“

Ideaalse perekonna rajajad on isa ja ema. Abikaasade vastastikusest suhtest oleneb palju. Nad kas ehitavad üles perekonnaõnne, või lõikavad ise oma lihasse siis, kui ei hinda õieti ülesandeid, mis on neile usaldatud. Isa ja ema eeskujuga peegeldub hiljem lastes, seepärast tuleb õige tõsiselt võtta perekonnaõnne küsimust.

Moodne abielu oma välisluuadega ja vabameelsusega ja selle tulemusena nii kergemeelsete abielulahutustega mõistagi ei räägi perekondade õnne kasuks ega esita ideaalset perekonda.

Meie laste tulevik olgu meie püham kohustus perekonnas. Mitte üksnes nende materjaalne tulevik, mitte üksnes nende haridus, vaid esmajoones ka nende vaimulik elu ja tulevik. Kui meie, vanemad, ei ole näidanud oma lastele teed igaveste asjade juure, kui oleme seadnud neid eluteele ilma Jumalata, siis oleme võtnud oma hinge peale süü, mille pärast tuleb kord vastutust anda maailmakoohtus. Õpetagem oma lapsi lugema kahest raamatust — oma heast eeskujust kui elavast raamatust ja igavesest elusõnast s. o. pühakirjast. Kui meie lastel on usuankur elulaevas, siis nad võivad ka julgesti minna elumerele.

Ideaalne isa ja ema olla ja oma ülesandeid õieti täita pole sugugi kerge. Kuipalju muret on küll isal oma perekonna heaolu pärast, kuipalju enesesalgamist ja pingutusi, et võimaldada oma lastele eluüldpidamist, haridust ja helgemat tulevikku. Isa mehisust vajab perekond. Isa mehisus sütitab lapsi õilsatele tegudele ja pingutavale tööle. Eriti pojad vajavad mehist isa. Isade hooleks on oma poegi kasvatada kindlameelsuse, püsivuse, ustavuse ja hoolsuse läbi. „Minu isa ütles mulle: „Prii on jälle meie maa. Prii on jälle meie rahvas. Armas poeg, sest rõõmusta!“ See on kujukas väljendus isa mehisusest, mis ka hiljem leegitses tema pojas — truu isamaalsus ja vabadusearmastus.

„Kas ema südant tunnend sa?“ on ilusaim ja sügavaim väljendus ema kohta. Ema on perekonna õrnem ja ilusam ehe. Ideaalne ema elab perekonnale ja pühendab end täiesti sellele. Kui emal pole aega ise oma lapsi kasvatada, kui tal pole aega perekonna jaoks, või kui ema puudub perekonnas, siis puudub ka perekonna ilu, rõõm, rahu ja õnn. Ema on perekonna hea vaim, kes tegutseb vaikselt oma armsate keskel ja annab oma mõjuga kõigile õige suuna. Ema seob perekonda, ema ühendab lahkmeeli, ema kergendab kõikide häda ja valu, ema rõõmustab kaasa iga oma perekonnaliikme rõõmudega. Ema õpetas esimesed tähed, esimese laulusalmi, esimese palve; ema saatis kooliteele ja hiljem eluteele.

„Austa oma isa ja ema, see on esimene käsusõna töötusega, et sinu käsi võiks hästi käia ja sina võiksid kaua elada maa peal.“

Laste kohus on kõigiti kergendada oma vanemate tööd perekonna heaks. Mille muuga võib valmistada veel suuremat rõõmu oma vanematele, kui sõnakuulmise läbi! Hoidugem oma vanematele halle jukseid juure tekitamast!

Truudest abikaasadest, ustavast eeskujulikust isast, hellasti hoolitsevast usklikust emast ja sõnakuulelikest lastest saame ideaalse perekonna. Ideaalse perekonna õnnistused on võrratud nii perekonnale endale kui ka riigile.

Ideaalse perekonna liikmed tunnevad endid kindlasti maapealses paradiisis. Sinna pesakesse iga linnuke lendab jälle tagasi... Kui ka karm surmakäsi lõhub selle perekonna ning lapsed on otsekui eksinud linnud maailmalaanes laiali, siis on hinges ikkagi rõõm ja mälestus perekonna endisest pesakesest. Mälestused rõõmust ja õnnest oma vanemate juures on noortele allikaiks omaenesegi perekonna õnnelikuks tegemisel.

KASVATUSTÖÖ

R. Vinglas

Adventrahvas mõistab missugune suur tähtsus on sellel, kui noored saavad õige kasvatus. Ta peab ülal üle kogu maailma palju koole, et valmistada noori elu jaoks. Sama eesmärki taotleb ta ka meie kodumaal, pidades siin ülal kooli, mis asub Tallinnas.

Elu seab igale inimesele suured nõuded. Peab omama palju tarkust, et tulla toime kõigi eluülesannete täitmisega. Seda tarkust ei ole kellelegi kaasa antud, vaid see tuleb omandada õppides.

Inimese eluülesanded on kahesugused. Kõigepealt ta peab oskama endale leida tegutsemisala ja töö, mis kindlustaks talle ülalpidamise ning millega ta oleks kasulik ka ühiskonnale. Et noored võiksid saavutada niisuguse seisukoha, selleks peab nende haridus olema suunatud praktilistele teadmistele ja võimistele. Oskused ja teadmised teevad noore võimeliseks sooritada oma tegevusi kasulikult ja otstarbekohaselt, saavutades sel teel vähese jõukulutusega suuri tagajärgi. Seepärast pannakse adventrahva poolt ülalpeetavais koolides rõhku reaalsest elust võrsunud õppeaineile ja tööle.

Teadmised ja oskused aitavad küll inimesel elus hästi läbi saada, kuid need ei tee teda veel õnnelikuks. Õnnelik on see inimene, kellel on kõigi võimete juures ka hingeline tasakaal ja kindel moraal. Hingelise tasakaalu ja kindla moraali omandab inimene Jumalat uskudes. Mida põhjalikumalt inimene on tundma õppinud Jumalat ja näinud tema suuri omadusi, seda kindlamad põhimõtted ja sügavama südamerahu omandab ta. Seepärast pühendatakse adventrahva koolis küllaldaselt aega piibli õppimiseks, kus on ilmutatud Jumalat ja väljendatud kõige püsivamad moraalinõuded. Seda tehakse selleks, et iga noor võiks seada oma elu kõlbeliste põhimõtete järgi ning tegutseda uskliku südamega, armastades Jumalat ja oma ligimest. Kui noorte tööd ja tegevust hingestab niisugune vaim, siis võivad nad olla tõeliselt õnnelikud. Nad on kõlvulised selle ja tulevase elu jaoks.

Adventrahvas Eestis on kandnud juba aastaid kulusid, et anda haridust noortele. Käesoleva aastaga algab Usuteaduse Kool tegevust laiendatud kujul ja täiendatud õppekavaga. Seetõttu lähevad kooli ülalpidamise kulud suuremaks õppejõudude juure tulles ja majanduslikkude kulude rohkenedes. Liit toetab kooli õppeaastas üle 5000 krooniga. Laste vanemad kannavad ku-

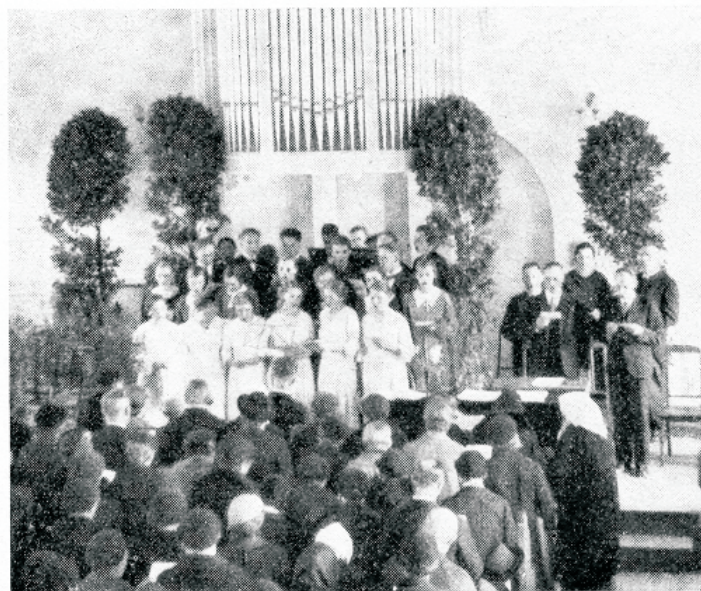
lusid, mis on seotud nende laste koolis käimisega. Adventrahvas teeb kõik, mis seisab tema võimuses, ning usub, et igaüks, kellel on arusaamine noorte kasvatuses tähtsusest, aitab kaasa sooja südamega.

Kasvatus on teadlik sihipärane tegevus, mis vanema põlve poolt ette võetakse, et viia arenemisele kasvava põlve kehalisi ja vaimseid jõude nende väärtuste alalhoidmise ja täiendamise sihis, milles peitub üksiku ja kogu inimkonna elu-eesmärk.

Jumala tahte alluv inimlik ühiskond on kasvatuses lõpp-eesmärk. (P. Põld.)

Usuteaduse Kooli õpetajad ja õpilased 1936/37. a.

Õppeaasta lõpetuse aktus möödunud kevadel

AEG JA LIIKUMISED

Ed. Mägi

Aeg on toonud usuliikumisi esile. „Kui aeg sai täis, läkitas Jumal oma Poja.“ Jeesuse Kristuse tulemise eel tõi Johannes suure liikumise, ja tema hüüdsõna oli: „Aeg on kätte jõudnud, Jumala riik on ligi tulnud.“

Aeg tõi ristikoguduse kivistunud judaismi ajastule. Ja aeg tõi reformatsiooni keskajal, millal valitses ja vallutas kõiki Rooma vaimulik võim. Aeg on toonud veel teisigi usulisi liikumisi, mis olid oma aja valgus ja tõi eelmistele valgustele lisa. Nüüd viimaks on aeg toonud adventliikumise, mis sai oma alguse 1844. aastal.

Jumal juhib ajalugu ja aega, seega Jumal on annud igale ajale oma liikumise.

Kristus olles jüngeritega Õlimäel kuulutas ette lühidates kuid selgetes joontes ristikoguduse ajalugu ning näitas maailma lõpu märke ja võrdles lõpuaega Noa ajaga, et siis võtab ükskõiksus ja tuimus maad ja ainult vähesed mõtlevad Kristuse tagasitulekule, ja sel ajal peab üks eriline liikumine esile tulema. Kristus ütles: „Seepärast olge ka teie valmis, sest Inimesepoeg tuleb tunnil, millal teie ei mõtle. Kes on nüüd ustav ja mõistlik sulane, keda tema isand on pannud oma pere üle, neile **omal ajal** rooga andma? Önnis on see sulane, keda tema isand tulles leiab nõnda tegevat. Tõesti, mina ütlen teile: Ta paneb teda kõige oma vara üle.“ Mat. 24, 44—47.

Sellest kirjasalmist nähtub, et Kristuse tuleku eel üks liikumine kui ustav sulane annab inimerele **ajakohast** rooga, s. t. ajakohast vaimulikku toitu ehk kuulutust.

Adventkuulutus on ajakohane. Sõna advent tuleb ladina keelest ja tähendab tulema. Adventkuulutus kuulutab Kristuse tagasitulekut ning seepärast omab ka sellekohase nime. Adventliikumine on prohvetite poolt ette kuulutatud liikumine. Ülal leidsime, et ka Jeesus seda ette kuulutas. Ja apostel Johannes kuulutab adventliikumise ja tema kuulutuse kohta järgmist:

AVALDAME TÄNU neile, kes on käesoleva lehe ostmisega kaasa aidanud meie ligimesearmastusetööd. Iga summa, nii lehe hind kui ka üle selle annetused, antakse meie usaldatavate levitajate poolt lehe väljaandjale edasi.

Kui keegi soovib veel avitustööks annetada, siis võtab selle tänuga vastu S. P. Adventusühingute Eesti Liit, Merepuiestee 14-a, Tallinnas.

Liidu juhatus.

„Ja ma nägin ühe teise ingli keset taevast lendavat, sel oli **igavene evangeelium**, et ta pidi seda kuulutama neile, kes maa peal elavad, ja kõigile paganatele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele. Ja ta ütles suure häälega: Kartke Jumalat ja andke temale au, sest et tema kohtu tund on tulnud, ja kummardage seda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja veeallikad. Ja **teine ingel** käis järel ja ütles: Langenud on, langenud on suur linn Paabilon, sest ta on oma hoora viha viinaga kõiki paganaid jootnud. Ja **kolmas ingel** käis nende järel ja ütles suure häälega: Kui keegi metsalist ja tema kuju kummardab ja võtab tema märgi oma otsaette või oma käele, seesama peab ka Jumala kange viha viinast jooma, mis on segamata valatud tema vihakarika sisse... Ja nende valu suits tõuseb üles igavesti igavese ajaks, ja neil ei ole hingamist ei ööd ega päevad, kes metsalist ja tema kuju kummardavad, kui keegi tema nime märgi vastu võtab. **Siin on pühade kannatus: siin on need, kes Jumala käsusõnu ja Jeesuse usku peavad.** Ja ma kuulsin ühe hääle taevast mulle ütlevat: Kirjuta: Öndsad on need surnud, kes Issandas surevad sellest ajast; tõesti, ütleb Vaim, et nad peavad hingama omast vaevast, ja nende teod käivad nende järele. Ja ma nägin, ja vaata, üks valge pilv, ja see, kes pilve peal istus, oli Inimesepoja sarnane, ja temal oli kuldkroon peas ja terav sirp käes. Ja üks teine ingel tuli tempelist välja ja kisendas suure häälega sellele, kes istus pilve peal: Hakka peale oma sirbiga ja lõika, sest et lõikamise aeg sulle on tulnud, sest maa vili on valmis saanud. Ja kes pilve peal istus, see pistis oma sirbi maa külge, ja maa lõigati ära.“ Ilmutuse 14, 6—16.

Enne adventliikumise algust ei kuulutanud keegi neid prohveti sõnu nende täies valguses. Adventliikumine hakkas selle ettekuulutuse tõdesid kuulutama. Jumal äratas prohvetikuulutuste äratundmisele usklikke Ameerikas, Inglismaal ja mujal, ja need koondudes moodustasid adventliikumise, mis on ülemaailmselt üks kogudus. Tema on nõnda korraldatud, et ükski kogudus terves maailmas ei tegutse omaette, vaid ühiselt organiseeritult. Organiseerimine algab üksikliikmest koguduseni, kogudustest liiduni, liitudest unioonini, unioonidest divisjonini, divisjonidest General Konverentsini. See on ühistöö kogu suures laias maailmas, kus kõik töötavad üksmeeles kui üks mees Kristuse evangeeliumi kuulutamises nii kristlikel maadel ja ka suurel määral paganlikel maadel.

Adventliikumine ei taha tuua esile mingit uut õpetust, vaid tema eesmärk on Kristuse ja apostlite õpetust täies valguses uuesti välja tuua. Sajandite kestel on usuline segadus tumestanud Kristuse ja apostlite õpetust, on hüljatud palju Pühakirja tõdesid, on ühendatud palju paganlust ristiusu õpetusega. Juba Martin Luther vaidles mõningate väärdõpetuste vastu ja saavutas teatud edu. Adventliikumine jätkab meie ajal Lutheri reformatsoonitööd, ja ta peab sageli astuma usuliste väärdõpetuste ja valeõpetuste vastu, toetudes Piiblile ja öeldes nagu ütles Luther: „Siin ma seisan, teisiti ma ei või, aidaku selleks mind Jumal!“

Vaadeldes adventõpetuse aluseid leiame nad kõik pärit olevat Kristuse ja apostlite ajast. Võtame näiteks hingamispäeva pühitsemise. See päev on maailma algusest saadik Jumalast antud rahu- ja puhkepäev inimesele. Kristus, apostlid ja esimene ristikogudus pidas seda päeva. Selleks on ajaloolised ja piiblikud tõendused.

Pühapäev esimese nädalapäevana ehk päikesepäev toodi ristiusu kogudusse Rooma keiser Konstantin Suure seadusega neljandal sajandil, ja ka Rooma katoliku kirikukogud tunnistasid selle päeva kristlikuks pühapäevaks hingamispäeva asemele.

Adventliikumine aga esitab Jumala hingamispäeva nii kuidas Jumal on selle annud. Nad ei esita ega pea juudi hingamispäeva, vaid peavad seda hingamispäeva ja selles vaimus, nagu Kristus õpetas. Kristus pidas hingamispäeva tõesti nõnda kuidas taevane Isa on inimestele seadnud ja käskinud; ta loobus sel päeval täielikult ajalikust tööst ning kasutas selle päeva oma hinge kosutamiseks Jumala sõnaga ning oma inimeste armastuse ülesnäitamiseks hädaliste ja õnnetute avitamisega.

Adventusklikel on vaja ennast palju ära sallata, sest muu maailm elab teisiti ja järgib muudetud põhimõtetele. Adventist olla vajab tõelist Jumala armastust ja tema põhimõtete austamist. Ainult suure Jumala armastuse tõttu suudab adventusklik loobuda asjust, mida tänapäev muudele usklitele lubab.

Adventliikumine kutsub kõiki truuks jääma Jumala käsule, nimelt kümnele käsule, nagu need on Piiblis (2. Moos. 20.). Praegu on kolme liiki käsku. Adventliikumine lükkab tagasi inimeste poolt muudetud käsud ja võtab ainult Piibli käsud. On huvitav võrrelda katekismuste käsku Piibli käskudega.

Tervishoiupõhimõtete levitamises on adventliikumisel suur töö ja osa. Üle maailma on adventistid asutanud raviasutusi, sanitaariume, ravilaid ja ambulante. Sajad arstid ja tuhanded põetajad toovad abi paljudele tuhandetele kan-

natajatele nii kristlikel kui ka paganlikel mail. Pidalitõbe ravitakse ja muude raskete haiguste vastu võideldakse eriti paganamail. Seega on adventliikumine ka filantroopiline ehk heategev liikumine.

Adventkoguduse liikmed ise peavad ka tervishoidlikult elama. Ükski liige ei tohi suitsetada tubakat, juua alkohoolseid jooke ega tarvitada muid uimastavaid ja tervisele kahjulikke aineid (välja arvatud muidugi arstimid). Ta peab loobuma tervisevastaste ja lailade toitude nagu kilpkonna-, vähja-, austri-, sealihaga söömisest. Ta peab oma ülalpidamisega ja eluga edustama moraalseid põhimõtteid.

Neid õilsaid põhimõtteid saab ainult Jumala abiga läbi elada. Uuestisünni ja Jumala Vaimu läbi uuendatud süda, hing ja meel suudavad Jumala tahtmise ja käskude järele käia. Seepärast nõuab adventkogudus oma liikmetelt uuestisünni, nagu seda õpetas Kristus.

Kokku võttes näeme, et adventliikumine pole mingi uue õpetuse levitaja, vaid on vanade Kristuse õpetuste uuesti esile tooja. Seda kõike, mis on muudel kristlikel kogudustel Piibli järele õige, peetakse ka adventkoguduses, ja peale selle peetakse veel seda Kristuse õpetust, mis on teiste juures aegade jooksul kaduma läinud.

Adventliikumine ja -kuulutus on paisunud ülemaailmseks. Liikmed toovad oma sissetulekust kümnise ja muud anded selle liikumise heaks. Iga adventist on ohvrimeelne misjonär. Alljärgnevast näeme kui laialdane on adventliikumine:

Adventliikumise kuulutus- ja avitustööd tehakse 353 maal 579 keeles. Usulise ja tervishoidliku sisuga kirjandust trükitakse 171 keeles 69 kirjanduslao poolt. 136 haiglas, sanatooriumis ja ravipunktis töötab üle 900 arsti, ligi 2000 halastajaõe ja üle 2500 põetaja. Omame 2565 kooli 108200 õpilasega.

„See ei pea sündima mitte vae ega rammu läbi, vaid minu Vaimu läbi, ütleb vägede Jehoova.“ Jumalast on see liikumine, Jumal ise juhib seda, tema Vaim kinnitab seda, ja nii seisab see tõsiasi meie ees.

Kristlaste grupp Kullarannikul Lääne-Aafrikas

PILTE KAUGELT

Kaastunne pidalitõbistele

E. D. Dick, General Konferentsi sekretär

Pidalitõbiste viletsus ületab iga ettekujutuse. Keda on tabanud see haigus, — varem peeti seda haigust arstitamatuks — nende näonahk muutub plekiliseks ja kehale ilmuvad mädased haavad; sõrmed ja varbad, mõnikord ka kõrvad ja nina kõdunevad; nad on otsekui liikuvad laibad.

Selles seisukorras saavad nad eemale tõugatud ja ära põlatud kaasinimeste poolt; isegi nende perekonnaliikmed hoiduvad eemale. Nad hulguvad ringi, otsides asupaika ja toitu.

Moodne ravikunst ja heategevad ettevõtted on toonud tuhandetele säärasele õnnetutele paranemise ja lootuse. Adventmisjonil on mitmetes maades pidalitõbiste varjupaigad, kus arstlike misjonäride hoolel ravimisel paljud saavad tervise tagasi. Aafrikas on säärsed raviasutused Keenias, Põhja-Rodeesias, Njassamaal, Belgia Kongos ja Angolas. Need asutused on suures lugupidamises vastavate maade valitsuste poolt, kes ka on kaasa aidanud neid asutusi ülal pidada. Ka Briti Impeeriumi pidalitõve vastu võitlemise selts ja Ameerika misjon pidalitõbiste jaoks on annetanud summasid selle töö toetuseks.

Pidalitõbine misjonihälgas ravimisel Ida-Aafrikas

Meie arstide ja põetajate vaev, kes neid kannatajaid teenivad, on end krooninud eduga. Iga aasta võib hea hulgate terveksaanuid lahutada haiglatest.

Aga töö edu viib ka meid kitsale olukorrale. Pidalitõbised, isegi üsna kaugel, saavad meist kuulda ja tulevad abi otsima, nii et meil on haigeid nii palju, et käib üle võimaluste.

Me palume tõsiselt toetuse jätkamist selle hea töö jaoks, et veel paljud teised, kes on n. ö. väljaspool leeri, leiaksid paranemise ihule ja hinge, mida võimaldatakse meie arstide ja põetajate poolt.

Haigetele ravi

M. A. Hollister, Gen. Konf. arstliku os. sekretär

Arstlikud misjonärid on igal pool hinnatud. Maailm õhkab valust vabanemise järele. Igal maal üle maailma on tuhanded inimesed, kes on liig vaesed, et saaksid arstlikku abi, kuigi seda on olemas, ja on olemas maakohti, kus sadandete kilomeetrite ulatuses ei ole ühtegi ravilat ega arsti, — seal on kristlik avitaja tere- tulnud.

Adventistid on näinud vaeva ja asutanud raviasutused mahajäänud kohtadesse, kus kannatajad võivad abi saada.

1935. a. aruannetest nähtub, et Aafrikas oli meie arstide ravimisel 449 pidalitõbist, samuti kenake hulk Hiinas. Malamulos, Njassamaal üksi oli ravimisel 316 haiget. Üks valitsuse liige oli selle rõõmustava sündmuse pealtnägija, kui kakskümmend kaks tunnistati terveks ja lasti haiglast ära minna. Ta kirjutas ajalehes: „Pidalitõbiste hospitali ees Malamulos seisis grupis kakskümmend kaks terveksaanut, kes ootasid terveksaamise kohta tunnistuse kättemist. Teisi hoolealuseid enam kui kaks-sada seisis meie ümber. Arst silmitses terveksaanuid veel, enne kui ulatas paberid... On suur heategu, et need inimesed, kes on olnud määratud elule, mis on hullem kui surm, võivad nüüd saada ravitud tublide arstide töö läbi.“

Sõna India asekuningannalt

Ma usun, et peab seitsmenda-päeva-adventiste õnnitlema edu pärast nende ettevõtteis. See on julgustav kuulda, et nad püüavad vaigistada kannatusi ja kasvatada tuhandeid sellel maal.

M. Willingdon,
India asekuninganna.

Naismisjonär A. Nuka neegritega palvela ees

Lääne-Aafrikas Sierra-Leones on misjoni teenistuses eestlane Amanda Nuka. Ta on misjonipõllul tegev noorsootöö sekretärina; ta on ühtlasi õpetajaks misjonikoolis ning tal tuleb vahest ka kaasa aidata misjoniambulantsis.

Sierra-Leone kohta tuleb märkida, et seda nimetatakse „Valgemehe haud“ halva kliima tõttu. Kuival ajal kurnab tervist liigne kuumus, vihmasel ajal aga liigne rõskus. Alatasa varitseb hädaoht mürgistest putukatest — moskiitodest, millede nõelamise tagajärjel võib tekkida raske palavikuhaigus — malaaria.

A. Nuka on töötanud mustade keskel rida aastaid. Vahepeal oli ta kodumaal puhkusel. Käesoleva aasta algul jõudis ta sinna jällegi tagasi. Siin toome tema poolt ühe sõnumi sealse misjonitöö kohta.

— Varsti pärast misjonipõllule tagasijõudmist külastasin ühel rahupäeval Samuel Town'i, mis on ligi neljakümnest onnist koosnev pärismaalaste küla, umbes 5 km eemal meie misjonikeskusest Waterloos. See on koht, kus Waterloo noored on teinud teoks selle, mida on õppinud.

Esimene koosolek peeti seal nelja aasta eest suure puuviljapuu all. Rasked vihmavalingud põhjustasid peagi otsima varju ühes väikeses onnis. Rahvas oli huvitatud meie koosolekutest; soovis, et peaksime koosolekuid edasi, ja ühtlasi pakkus abi palvela ehitamiseks. Nii otsustati ühiselt ehitada väike palvela mullast seintega ja palmilehtedest katusega.

Asutigi ühiselt tööle. Umbes viissada latti toodi kaugelt metsast pea peal kandes. Üks kuulutusehuviline andis maalapi, kuhu palvela ehitada; teised jälle ohverdasid aega seinte püstitamiseks ja katuse panemiseks. Latid pannakse risti ja pikuti, kinnitatakse üksteise külge, ja nõnda moodustatud ruudud täidetakse mullaga. Seda tehakse mitu korda kuni sein on umbes jalapak-sune. Siis hõõrutakse saviga siledaks ja lubjatakse valgeks.

Eestlane mustade keskel

Oli suupäev, kui taoti kõvasse maasse esimene nurgatikk. Vaimus kujutati valmisolevat rahulikku palvelat, kuhu võiks tulla Jumalat teenima. Ja ma võin arvata, et eriliseks suupäevaks oli see päev, millal ehitus valmis sai või palvela sisse õnnistati.

Saabudes uuesti misjonipõllule minu esimene huvi oli näha seda väikest usklake kogu ja seda palvelat, millele esimese nurgatiku mina ise maasse lõin, ja mis minu lahkudes oli lõpetamata.

Mõned, kes olid saanud kuulda minu tulekust, tulid juba tükk maad mulle teele vastu, teised olid kogunenud palvela juure, et mind tere-tulnuks hüüda. Oli kuulda siit ja sealt „kabbo“, s. t. tere tulemast.

Esimene vaade palvelale ületas iga minu ettekujutuse. Minust mahajäänud lattseinte asemele oli kerkinud väike, valge, korralik ja meeldiv palvela. Ka sisemus oli ehitatud meeldival. Seinad lubjatud valgeks; seintelt ja laelt ripuvad

*Ülat: Mustad õpivad puhast tööd eestlase õpetusel
All: A. Nuka ravib neegrinaise jalga*

alla lilled; savipõrandal niintest valmistatud vabad; pingid ja isegi kõnepult on sees; ühesõnaga andis väga hea mulje.

Löödi kella, et kutsuda rahvast kokku. Olin huvitatud kas tunnen kõiki, ja kas tulevad kõik, keda tundsin möödunud siinviibimisel. Oli tuntuid ja ka võõraid. Huvitav oli jälgida sissetulijaid, — toolid, pingikesed, kastid, kännud või mis iganes kellegi käes. Esiteks paistis see minule võõrastav, et tulevad koosolekule säärase koormaga, kuid peagi mõistsin põhjuse — ei olnud ju küllalt pinke istumiseks. Seal tuleb üks naine, kõnnib otse puldi poole. Tunnen teda. Ta unustab oma ümbruse täiesti, tuleb peaaegu hüpatel — otse minu juure. Enne kui märkan, on ta minul kaelas kui väike laps. Rõõmupisarad voolavad...

Aafriklaste elu

Neeger-misjonär H. Willson Sierra-Leonest külastas läinud aastal Tallinnat ja pidas järgmise kõne: Mul on rõõm olla siin ja näha teid, kes te olete olnud valmis töötama misjoni jaoks. Aafrika usklikud saatsid teile tervitused. Nemadki tahavad võidelda ja olla ustavad Issandale. Nad on tänulikud selle eest, mis teie olete teinud nende heaks. Neil on suur rõõm, et oma-
vad evangeeliumivalguse.

Ma räägin teile, mis evangeelium on teinud Aafrikas. Teie olete ohverdanud misjonitööks. Teid huvitab, kas see tegu on ka end ära tasunud. Evangeelium toob uue elu, uue lootuse neile, kes on pimeduses. Nagu Paulus ütleb, et teda on läkitatud nende silmi lahti tegema, et nad võiksid pimedusest pöörata valguse poole, ja saatana võimusest Jumala poole. Ap. t. 26, 18.

Aafrika on olnud pimeduses. Inimesed ei ole teeninud elavat Jumalat ega ole osanud temale ligineda. Paganad kummardavad kivi- ja puujumalaid. Minu käes on üks niisugune jumalakuju, mida seal kummardatakse (kõneleja näitab üht kivist kuju). Aafrika inimesed ei oska armastada Jumalat. Nad vaid kardavad vaimusid. Nad ei armasta, vaid kardavad jumalaid, ja toovad neile ohvreid, et nad hoiduksid eemale ega teeks kahju. Kes neile pakuvad oma „abi“ vaimude peletamiseks, on nõidastid. Neid peetakse vahemeesteks inimeste ja vaimude vahel. Nõidastid müüvad inimestele „kaitsevahendeid“ suure tasu eest. Paganad usuvad neisse asjadesse, sest saatana on neid pimestanud.

Ma tänan Jumalat, et ta on saatnud misjonärid meile evangeeliumi tooma. Ma tänan Jumalat, et ma olen võinud teda tundma õppida.

Ma läksin oma kodukülla. Seal taheti mind minema ajada. Viimaks ma sain võimaluse rääkida. Mõned tulid kuulama, aga paljud ei taha

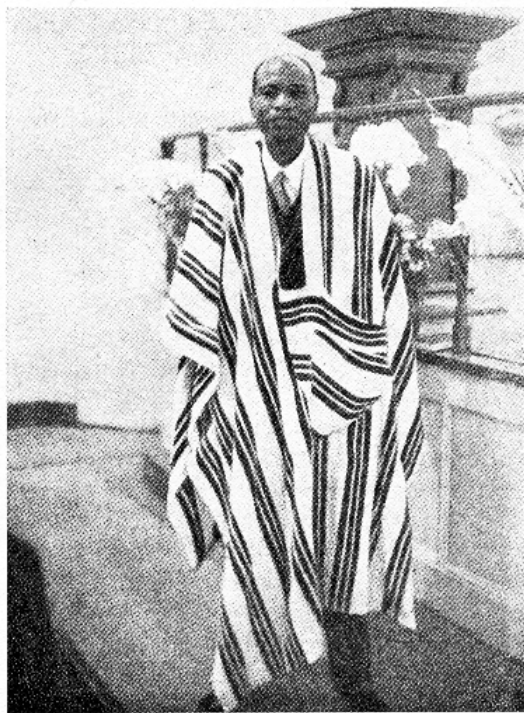
ka kuulda tõde. Nüüd on selles külas hulgate usklikke.

Edasi misjonär kirjeldas Aafrika elu ja loodust, viis meid nagu ühest kohast teise. Seal on loomad, kelledest meil võib tekkida hirm. Seal tulevad inimesed kokku. Nad on metsikud, joobnud ja määrdunud. Me võib-olla ei taha neile läheneda. Seal asub neegri onn. Meil on vastik sinna sisse astuda. Seal on lapsed, kelle eest ei hoolitse isa, vaid ainult ema. Mõne onni juures võib leida kuni paarkümmend naist. Nad kõik kuuluvad ühele mehele. Mees on nende eest maksnud hinna. Neil ei ole vabadust ega õigust. Mees on nende vastu karm. Aafrika naine vaatab halvale tulevikule, — ta võib saada müüdud.

Kui paganad on saanud kristlasteks, siis on olukord hoopis muutunud. Nad on siis korralikult riietatud. Nõiavahendid on kadunud. Mees ei peksa enam naist. Inimesed tulevad kokku palvekoosolekule. Neil on puhtad käed, puhtad näod ja puhtad mõtted. Enne need inimesed tantsisid ohvritule ääres ja mõtlesid kurjusele, nüüd aga laulavad vaimulikke laule ja teavad, et Jeesus neid armastab.

See on, mis teie ohver teeb. Me täname, mis olete teinud meie jaoks. Ma seisan teie ees tunnistuseks, mis tõde võib teha. Aafriklane tänab, et ta on leidnud tõe, ühtlasi tänab, et on õpetatud elama puhast elu ja vabanema nõidastide mõjust. Kui Aafrika naine tänab tõe eest, siis tänab ta ühtlasi puhta elu, hea abikaasa ja terve laste eest, sest seda on võimaldanud tõde.

Misjonär ei saa kohe kutsuda, et tulge ma räägin Kristusest. Esimene asi on anda arstiabi, õpetada õieti elama ja puhtust pidama.

Neegermisjonär H. Willson

Ebausust vabanedes

E. N.

Suuremaid ja tähtsamaid ülesandeid kristlikul maailmal on Kristuse käsu täitmine. Kristus ütles: „Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule... Ja minnes kuulutage ja ütelge: „Taevariik on lähedal! Tehke haigeid terveks, äratage surnuid üles, puhastage pidalitõbiseid, ajage välja kurje vaime. Muidu olete saanud, muidu andke.“

Misjonitöö on niisama vana kui ristiusk. Selle aja jooksul on jõutud palju ära teha. Kuid on veel palju teha. Taeva silmis on maailma evangeliseerimisel väga suur tähtsus. Selle ülesande täitmises peitubki jumaliku plaani täidmine selle maailma jaoks. Vastasel korral poleks Kristus oma tulekuga siia maailma saavutanud oma eesmärgi.

Õnnistegija tõi õige elu. See on ainus elu, millel on väärtus. Ja seda elu vajavad kõik rahvad. Pole ühtegi teist teed Isa juure kui ainult Kristuse läbi.

Mittekristlikud rahvad vajavad evangeeliumit, kuna nende seisukord on õnnetu ja halb. Kui keegi peaks kiitma nende seisukorda, siis on see lihtsalt seepärast, et ta ei tunne nende seisukorda, või tahab sihilikult vastu vaielda tõsiasjadele. Paganlikud religioonid ei suuda rahuldada inimeste vaimseid, vaimulikke ega kehalikke vajadusi, kuna nende usk on tõe ja vale segu, millel puudub jõud, mis neid tõstaks kõrgemale, lähemale taevale. Vaimu arenematus, vaimulik pimedus ja kõlbeline langus on veel nii suur paganate juures, et see kostab kristlastele Makedoonia hüüdena: „Tulge alla ja aidake meid!“

Nende häda võivad kõige paremini mõista need, kes seda isiklikult on näinud. Võime seepärast mõista misjonäride südamevalu ja abipalveid pimeduses vaevlevate miljonite aitamiseks. Mõned kirjeldused misjonäride sulest võivad aidata selgitada paganate seas valitsevat häda.

Ebausust võimuses.

Ebausust, rumalus ja vaimudeusk on põhjapärased hädapõhjused paganate seas. Misjonär H. Rasmussen jutustab sellest järgmist: Ühel õhtul, kui ta seisis oma poisiga verandal, kostis läbi õhtuvaikuse eriline hääl. Ta küsis poisilt selle tähendust. Poiss seletas, et sellist häält tehakse suuga erilise õhukese puutüki abil. Nimelt kui keegi mees mõtleb, et ta naine on murdnud truudust tema vastu, või tahab teda tunnistada truudusemurdjaks, et temast vabaneda ja teist võtta, siis läheb ta nõidarsti juure ja väljendab sellele oma kahtluse naise suhtes. Sel puhul korraldatakse nõidarsti poolt „asja selgitamiseks“ nõidumistöö, kus tehakse ülalmainitud muu-

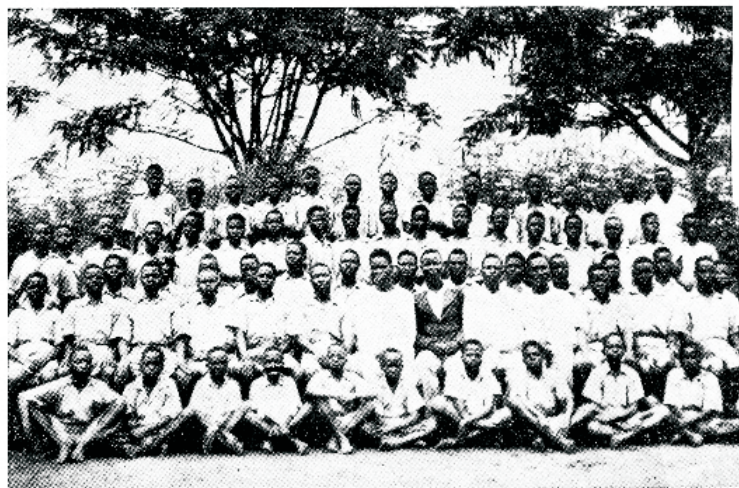
sikat ja tantsitakse mitu ööd ja otsitakse vaimudelt ning teatavate nõiamärkide kaudu süütõendusi kahtlustatava vastu. Ja selliseid märke ja tõendusi saadakse sageli. Nõidarst langetab otsuse, ja kahtluse all olev naine viiakse sinna, et talle teatavaks teha otsus ning teda karistada.

Võime vaevalt kujutleda seda meeleheidet ja hirmu, mida põhjustavad niisugused öötoimingud armetule emale, keda aetakse välja oma kodust ja lahutatakse armastatud lastest, ehkki ta on süütu ja langeb ohvriks nõidusele ja õelusele.

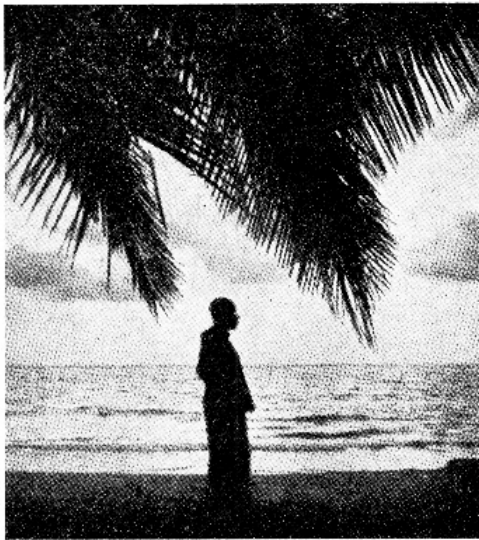
Tihti, kui kedagi kahtlustatakse varguses, kuid süütõendused on puudulikud, siis viiakse ta ööpimeduses nõidarsti juure, et teda läbi katsuda keeva õli või mõne muu tulise asja abil. Vaimude nõudel peab ta hoidma kae kuumas õlipannis või kannatama mõnda muud piina. Vaevalt võib olla siin juttu õigest kohtust.

Seal on teine neegrinaise, kes on hakanud juba osa võtma evangeeliumikoosolekutest. Mõned nädalad tagasi andis ta elu mustale beebile. Teda vaevavad palavikuhood. Hoolimata mitmesugusest nõidumisest ja rohketest amulettidest, mis asetatud noore naise ja tema lapsukese rinnale vaimude ja haiguse ärapeletamiseks, ei taha haigus temast lahkuda. Tema ümber tantsivad ja askeldavad nutunaised. Oma kisaga teevad nad haige seisukorra üha väljakannatamatuks. Haige on nõrkemas ja ta hingamine muutub raskemaks. Kohalviibijad on arvamisel, et naine varsti sureb.

Kpella rahvas, nagu enamik paganaid üldse, kardab inimest, kes on suremas. Märguande peale haaratakse vaene ema, seotakse tal jalad kinni väänkasvudega, mässitakse rohutatisse ja

Misjonikool Niigeerias, Lääne-Aafrikas

Ja nii nad ootaval . . .

tassitakse kiiresti põõsastikku. Maasse kaevatakse auk. Kpella rahvas matab oma surnud istuvas või kokkusurutud asendis üsna maa pinnale, kattes nad ainult õhukese mullakorraga. Matmise ajal tuleb naine meelemärgusele ja taipab milline saatus teda ootab. Paluvalt tõstab ta oma käed üles ja sosistab sõnu armusaamiseks, kuid vaimud on painutamatud. Preestrid on hirmul; nad kardavad surnute vaimusid; nad karjuvad ja hüüavad naisele: „Sa oled surnud! Mida otsid veel siit? Sinu kodu on nüüd siin.“ Ruttu haaravad teda jälle käed ja suruvad ta väikesesse auku, ning varsti katab teda kuum Aafrika muld. Rumalus ja ebausk on saanud jälle ühe ohvri! Ja sääraseid juhtumeid on palju.

Misjonikoolis käies või evangeeliumi õpetust kuuldes vabanevad ebausud ja patu orjad neid siduvaist köidikuist. Nad näevad oma rumalust, hakkavad põlgama senist elu ja saavad rahu südamesse usu läbi.

Õhtuti, kui troopikaline pimedus katab maad, kui pärismaalased küpsetavad tule ääres rotte ning keedavad riisi või tantsivad tule valgel nõiantse, siis kostavad kristlaste suust siionilaulude helid, mida õrn tuuleõhk kannab ka vahest paganate kõrvu. See on palvetund kus pöördunud süda kõneleb Jumalaga; see on tänuavaldus jumalaste hingedest valguse Isale, kes neid päästnud pimedusest.

Võitlus haigustega.

Paganatel on väga vähe teadmisi tervishoiust. Nad ei oska haigusi ravida. Oma ravimisviisidega, mis koosnevad peaaesjalikult nõiakommetest, nad suurendavad ja levitavad haigusi. Misjoni ülesanne on võidelda haiguste vastu ja õpetada pärismaalasi elama tervishoiunõuete kohaselt. See töö on raske ja nõuab väga palju vaeva ja kannatust, kuid see on siiski õnnistusttoov töö.

G. Olson jutustab Kendu hospitalist, Ida-Aafrikas: On varahommik. Kaugelt on kogunenud suur hulk ravivajajaid, kes ootavad varjurikka puu all hospitali lähedal. See rahvahulk koosneb vanadest, noortest ja lastest; paljud neist kannatavad väga koledate haiguste all. Need on sageli rikutud eluviiside ja patu tagajärjed.

Hommikuse jumalateenistuse järele algame oma töö. Esimene haige on keegi mees, keda on siia toonud tema sõbrad, kandes pea peal. Ta on raskesti haige ja surma ligi. Hoosel läbivaatamisel selgub, et tal on kopsupõletik. Tema häda on suurendanud nõidartside ravimine. Tema rind ja selg on täis nõidartside poolt löödud noahaavu, mis on nakatatud mustusest ning nüüd mädanevad. Tal ripuvad kaelas mitmesugused nõiaesemed, mis peavad teda kaitsma haiguste eest. Kuid nüüd on ta siin surmalävel ja abitu.

Jumal on meid aidanud mitmel kriitilisel korral. Nii loodame nüüdki Suurele Arstile. Usu kinnituseks ja sügavaks rahulduseks me näemegi seda meest paranemas. Suur on meie rõõm, kui võime teda ühel päeval täiesti tervena tagasi saata tema perekonna juure.

Pöörame ühe teise poole. See on keegi ema, kes hoiab ettevaatlikult oma kätel väikest last. Määrinud riidetükike, mis katab last, kubiseb kärbestest. Tegemist on raskesti põlenud lapsega, nagu seda siin juhtub sageli. Laps magas lahtise tule lähedal. Puudele oli asetatud savist pott kuumat pudrugat. Kui puud olid ära põlenud, kaldus ümargune pott ümber ning keev sisu voolas põrandale, kattes lapse peaaegu üleni. Emal oli julgust tuua oma laps valgete käte ravida. Pea võis märgata lapse juures paranemist.

Nõnda möödub terve päev, käies ühe õnnetu juurest teise juure ja hoolitsedes nende eest, kes kannatavad nõiduse, teadmatuse ja patu tagajärjel. Iga päev toob uusi haigeid. Aga mitte ükski uute eest ei tule hoolitseda, vaid ka vanu tuleb ravida. Seda vaevarikast ja sageli tunnetele vastikult mõjuvalt tööd jaksab keegi teha ainult Kõigevägevama abiga, kui kantakse armastust südames. Need tuhanded, keda saab aidata ja kelle südamele saab tuua igavest valgust ja tervist, on rõõmuks ja palgaks tehtud töö eest. Kuid see töö vajab omakorda ainelist toetust.

Paganad üksnes ei vaja abi, vaid nad ka ootavad seda. Kristus ütles, et põllud on küpsed. Küpse vili ootab lõikaja sirpi. Aafrika ja teised paganlikud põllud ootavad. Sageli tulevad saatkonnad mitmesaja kilomeetri kauguselt meie misjonijaamadesse ja paluvad saata Jumala sõna õpetajat ja kuulutajat. Tööliste ja vahendite puudusel peab, kahjuks, need palved tihtigi tagasi lükkama. Mitmel pool ehitatakse isegi majad koosolekute pidamiseks.

(Järg 1hk. 17)

Põld on maailm . . .

M. B.

„Põld on maailm . . . Lõikus on maailma lõpetus . . .“ Mat. 13.

Jumala sõna tähtsamaid ja selgemaaid põhitõdesid on õpetus maailma lõpust ja Kristuse teisest tulekust. Sellest kirjutasid usuisad ja prohvetid juba vanasti.

„Aga neile on ka ette kuulutanud Eenok, kes seitsmes Aadamast, ja ütelnud: Vaata, Issand tuleb mitme tuhande pühaga kohut pidama kõikide peale,“ kirjutab apostel Juuda.

Need sündmused on Pühakirja ütluse järgi surmkindlad. „Ja otsekui inimestele on seatud ükskord surra ja pärast seda on kohus, nõnda on Kristus ükskord ohverdatud mitme pattusid ära võtma; teiskord peab teda patuta nähtama, neist, kes teda ootavad õnnistuseks.“ Eebr. 9. 27. 28.

Selle sündmuse ootamine oli esimestele kristlastele õndsaks lootuseks. Paulus kirjutab sellest nii veendunult oma kaastöölisele Tiitusele. Selle ootuse täideminek ongi evangeeliumi kuulutamise lõppsiht. Paulus kirjutab: „Sest Jumala arm, mis õnnistust saadab, on ilmunud kõigile inimestele, ja juhatab meid, et meie peame ära salgama jumalakartmata elu ja ilmalikud himud, ja peame mõistlikult ja õieti ja jumalakartlikult elama sessinases maailmas, ja ootama õnnistust ja suure Jumala ja meie Õnnistegija ilmumist au sees . . . Seda räägi ja manitse ja noomi kõige kinnitamisega; ärgu põlaku ükski sind ära.“ Tiit. 2, 11—13. 15.

Seda, et maailmale tuleb kord lõpp, on uskunud kirikuisad, reformaatorid ja teised usumehed.

Selle õpetuse tähtsam autor on Kristus ise. Tema rõhutas maailma lõpu tulekut sagedasti. Tema ise on see, kellest ta rääkis tähendamissõnas, „kes läks kaugele maale, et ta pidi enesele kuningriigi saama ja tagasi tulema; kes kutsus oma kümme sulast ja andis neile kümme

naela ja ütles neile: „Kaubelge seni kui ma tagasi tulen.“ Luuka 19,12.

Töötus tema tagasituleku kohta anti ka tema taevasse mineku puhul. „Seesinane Jeesus, kes teilt on üles võetud taevasse, peab tulema samal kombel kui teie olete näinud teda taevasse minevat.“ Apt. 1, 11. Üksikasjalisema ja selgema õpetuse Kristuse tagasituleku ja maailma lõpetuse kohta leiame Kristuse tähendamissõnas külvajast. Kristus ütles: „Vaata, üks külvaja läks välja külvama.“ Mat. 13. Kes on see külvaja? Kristus ütleb oma maaapealse tegevuse kohta: „Kes head seemet külvab, on Inimesepoeg.“ Kristus külvas sõnas ja teos Jumala riigi seemet. Ta teeb seda veel täna oma sõna läbi.

Iga tera on tähtis

Põld iseenesest ei kasvata vilja; sinna tuleb seemet külvata. Samuti ka usupõld inimsüdames kannab vilja ainult siis, kui sinna on külvatud seeme. „Kuidas peavad nad nüüd appi hüüdma teda, kelle sisse nad ei ole uskunud? Aga kuidas peavad nad uskuma, mis nad ei ole kuulnud? Aga kuidas peavad nad kuulma ilma kuulutajata? Seepärast tuleb usk kuulutamisest, aga kuulutamine Jumala sõnast.“ Rooma 10.

„Põld on maailm.“ Maailmas elavad inimesed. Seega minu ja sinu süda on põld, kuhu peab külvatama seemet. On olemas seemet — head ja halba. Kui tahame, et vili kasvaks ja kannaks head saaki, siis peab olema hea põllumaa ja ka hea seeme. Tähtis on nii maa kui ka seeme. Suurema tähtsuse omab seeme. Seeme peab olema hea. Kirjutatud on: „Mis inimene iial külvab, seda tema ka lõikab.“ Kui seeme on hea, siis võib isegi halval põllumaal loota lõikust. Aga halva seemne ja hea maa juures võib saak täielikult äparduda. Kui vili ei võrsu, siis kasvab umbrohi. Sama lugu võib olla ka südame põllumaaga. Seepärast manitseb pühakiri: „Hoia oma südant enam kui kõike mis hoida.“

Vilja valmimisele järgneb lõikus. Millal, mis kuupäeval see tuleb, seda ei tea ette inimene, vaid selle päeva määrab loodus. See on olemas sellest, kuidas vili valmib. Et kord tuleb lõikuseaeg, selle üle ei kahtle põllumees. Kogu tema töö põllul on toimunud lõikuse tähe all. Kas põllul kasvab vili või võimutsevad ohakad — lõikus tuleb ikka.

Lõikus tähendamissõnas kujutab maailma lõpetust. Seda ütles Kristus. See sündmus ei taha mitte mõnda üksikisikut, vaid kõike maailma. Nagu igale külvile järgneb kord lõikus, nii tuleb ka kord maailmalõikus, see on maailma lõpetus.

Kristus ise on lõikaja. Lõikus leiab aset tema tulekul. „Ja siis peab Inimesepoja tähte nähtama, ... ja nad peavad nägema Inimesepoja tulevat taeva pilvede peal suure vae ja auga.“ Mat. 24, 30. „Ja ma nägin, ja vaata, üks valge pilv, ja see, kes istus pilve peal, oli Inimesepoja sarnane, ja temal oli kuldkroon peas ja terav sirp käes. Ja üks teine ingel tuli templist välja ja hüüdis suure häälega sellele, kes istus pilve peal: Hakka peale oma sirbiga, sest et lõikamise tund on tulnud ja maa vili on valmis saanud. Ja see, kes istus pilve peal, pistis oma sirbi maa külge ja maa lõigati ära.“ Ilm. 14, 14–16.

Veel kirjeldatakse Kristuse tegevust ühenduses nisudega ja aganatega. „Tema võtab oma rehealust pühkida ja oma nisud aita kokku panna, aga aganad võtab ta kustutamata tulega ära põletada.“ Mat. 3, 12.

Mõned püüavad seletada, et Kristuse tulekut ja maailma lõppu tuleb võtta vaimulikult või mõistukõneliselt, kuid see väide on Pühakirja selgele õpetusele vastu. Tõelik kristlane armas-

tab oma Õnnistegijat; ta usub tema sõna ja tõotust ning ootab tema tulekut nähtavalt. Ainult niisugune usk vastab Piibli põhimõtetele. „Mis muud veel, õiguse kroon on mulle talle pandud, mis mulle Issand, õige kohtumõistja, tulemise päeval tahab anda, aga mitte ükspäinis mulle, vaid ka kõigile, kes tema tulemist armastavad.“ 2. Tim. 4, 8.

See lootus puhastab. Ja ainult pühad võivad sel päeval seista Jumala ees. „Ja igaüks, kellel on seesinane lootus tema peale, see puhastab ennast nõnda kui tema on puhas.“ 1. Joh. 3, 3.

Usk Kristuse jälletulekusse annab usklikule ülevad vaated Kristuse kohta. Pühakiri jutustab meile Kristusest, „kes on meie üleastumiste pärast ära antud ja meie õigekssaamise pärast üles äratatud.“ Rooma 4, 25.

Kristus tuleb selleks, et anda omastele elu. Ta on kuningas surma ja hua üle. Siis tõdeneb tema tõotus: „Mina elan ja teie peate elama.“

See lootus aitab meil võita ajalikud raskused ja hädad ning vaadata rõõmsalt tulevikku. „Aga kui see kõik hakkab sündima, siis vaadake üles ja tõstke oma pead üles, sest et teie lunastus ligi tuleb.“ Luuka 11,28.

Kristuse tulekul saavad olema kahesugused inimesed. Täna veel on aeg otsustada ja valida, kas oleme Kristuse tulekul nende seas, kes ohkavad: „Lõikus on mööda läinud, suvi on lõppenud, ja meie ei ole ära päästetud,“ või kuulume nende hulka, kes võiduhõiskel hüüavad: „Vaata, see on meie Jumal, keda meie oleme oodanud, ja tema päästab meid; see on Jehoo-va, keda meie oleme oodanud, olgem väga rõõmsad ja rõõmustagem ärapäastmise pärast.“

Nad ootavad

(Algas 14. lhk.)

Misjonär Toppenberg teatab Ugandast, et ühel misjonireisil sisemaal viidi teda kusagil külas ühte õlgkatusega telki, kus oli voodi ja muud elamise sisseaset. Talle näidati ka uut palvelat. Kõik oli valmistatud misjonäri vastuvõtuks. Küllastajate seas oli ka kaugemalt tulnuid. Need palusid oma piirkonna jaoks saata kas või ühtki töolist, kuid nende palve lükati esialgu tagasi tööliste ja vahendite puudusel. Kurvalt lahkusid nad sealt koosolekult.

Paganamisjonil on täita suur ja õilis ülesanne. See ülesanne täidetakse kord, sest Kristus näitab, et kõik peavad kuulma armuõpetust. See kohustus lasub kristlikul maailmal. Seda peab teostama kolmel põhjusel: esiteks, paganad oma õnnetus seisukorras vajavad ja ootavad abi; teiseks, antud abi on annud häid tulemusi, kuna selle läbi on võidud paganaid juhatada paremasse ja õnnelikumasse ellu; kolmandaks, Issand ise on annud selle ülesande ja käsu, mille täitmisest on olemas nii paljude käekäik ja igavene saatus.

Töö

H. Pilt

Tööl on suur mõte. Kõik, mis inimesel on tarvitada, on saadud töö läbi. Töö annab inimese elule mõtte ja väärtuse.

Tööd aga põlatakse, sest ta tundub raskena. On ka neid inimesi, kelle elueesmärk on töö.

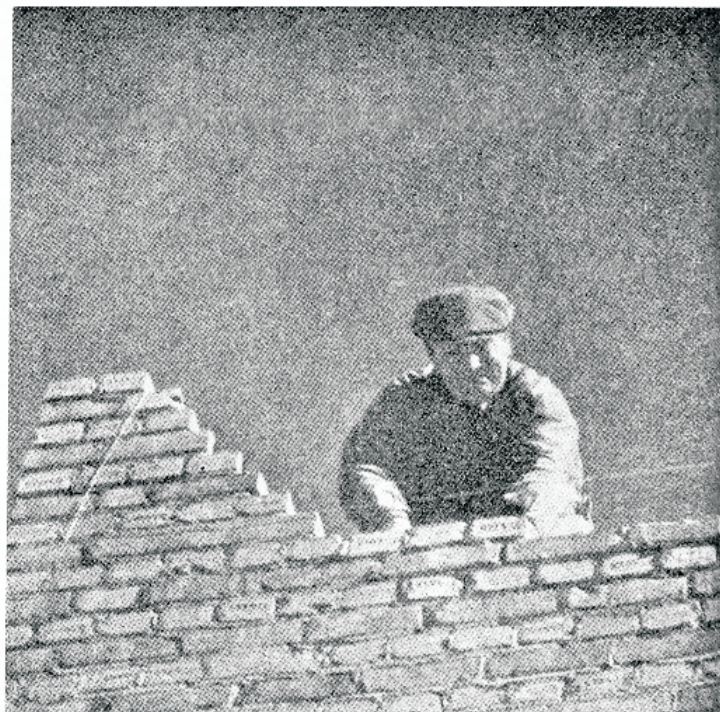
Mis on siis õiteti töö? Mõtelge järele, kas tööl ei ole midagi tegemist asjade korrastamisega, korra alla painutamisega, teatavate tingimuste täitmisega. Ja nii see on. Töö seisab selles, et meil on teada iga liigutuse otstarve, ja iga liigutusega täidame põhjuslikkuse seadusi. Igal asjal on ju oma põhjus, miks see on nii ja miks seda tuleb toimida sedaviisi.

Nii näemegi, et töö ei ole üksnes käte tegu, vaid ta on ka vaimu tegu. Vaim näeb juba ette ära, mis tööst välja tuleb. Vaim ehk mõistus juhib kuidas tuleb teha.

Mõtelge ükskõik millise asja või töö peale, ja te aimate, et kõik olemasolev allub mõistusele; igal asjal on oma põhjus ja tingimus. Seadus on asjade olemise põhjus. Kogu maailmkond allub mõistuse seadusele, see on Looja tahtele. Me leiame selles maailmkonnas kõik olevat suhtelise, see tähendab olemas seadusest ja korrast. Teatavate seaduste põhjal nurjub asi, ja teatavate seaduste põhjal õnnestub asi. Kui ei oska või ei jõua teatavaid seadusi täita, siis ei tule tööst seda, mis on tarvis.

Maailmkonda valitseb mõistuse seadus. Inimese vaim avastab need seadused ja põhjused. Põhjuste tähelepanekus seisabki inimese mõistus. Sellega tööoskus ei ole midagi muud kui põhjuslikkuse seaduse tundmine.

Tööd tehes töötab vaim. Erksal vaimul on tarve töö järele. Töö abil inimene painutab

Tööga saab peavari

oma kehajõud korra alla ja saavutab oma jõududes tasakaalu. Sellest tasakaalust oleneb jõud ja tervis. Seepärast on töö kõige eesmärk. Töö läbi saame kokkukõlla maailmkonnas valitseva mõistuse seadusega. Töö on see, mis vaimu arendab ja vaimujõudu tasakaalus hoiab, et sellest oleks inimesel hea enesetunne. Nii kuidas on vaimne tasakaal, nii tundub ka töö. Kui on hea eelaimdus tööst, siis töö arendab vaimuvõimed, ja nii inimene armastab tööd. Kui aga inimene on oma mõtteviisiga vaimse tasakaalu rikkunud, siis sel juhul töö loob veel suurema korratuse inimese jõududes, mille tõttu inimene on õrn ja peab kartma tööd kui raskust. Tööpõlgaja inimene on astunud vastuollu maailmkonda valitseva mõistuse seadusega.

Töö on lunahind leiva ja tervise eest

... ja kehakate

Sellest näeme, miks just töö on inimese elueesmärk. Töö on inimese vaimne tarve. Töö abil alles saavutab inimese loov vaim korra ja inimese keha hea tunde. Töö raskus ja oskuse puudus oleneb meelsusest. Eelarvamuse tõttu juba on vaimne tasakaal kaotatud ja seepärast on ka töö raske.

Inimene unistab kergest elust. Mida harilikult osatakse hea elu all mõelda, on see, et oleks vähe tööd ja palju raha.

On ju igal sammul näha, et inimesed talitavad maailmkonda valitseva seaduse vastu. Sellest ka tööpõlgus ja rahasoov. Tööd ei tehta mitte töö enda pärast, vaid raha pärast. Seetõttu töö on koormav. Inimene põlgab tööd. Sellega ta annab hoobi oma jõudude seisukorrale. Sellest tasakaalutusest tuleb tarve mee-

liste lõbude järele. Ja neid võib ohtralt saada raha eest. Siin kujuneb inimeses eluplaan.

Tööpõlgus ja rahaahnus on kõige häda põhjus maailmas. Need asjaolud loovad segaduse inimesse endasse ja kogu inimkonda. Inimestel ei ole eneses rahu, seepärast ei ole maailmas rahu.

Tööpõlgaja on hingeliselt hell, sest tal ei ole seda tarvilikku tasakaalu. Tal on kartus töö pärast. Seda seisukorda aga on võimalik muuta. Tuleb süvendada arusaamist tööst.

Töö on elu õige eesmärk. Töö on inimese õnn, kui inimene töötab töö enda pärast. Iga ühiskonnale kasulik töö on hea ja austatav. Töö rakendab vaimu. Kui inimese eesmärgiks on töö, siis on ta rahul sellega, kuhu saatust on teda pannud töötama, ja nii ta on vääriline inimene. Töö olgu eesmärk, küll siis on ka inimeseväärne elu.

Töö annab õige lõbu. See on lõbu, mis on kooskõlas maailmkonna mõistusliku seadusega. Lõbust on jõud. Kuid lõbude vahel tuleb vahet teha. Lõbu on juua puhast vett, kui on janu; süüa rammusat toitu, kui on isu; teha kehaharjutusi või tööd värskes õhus; lõbu on soojast toast, kui on oldud külma käes; lõbu on puhata, kui tuntakse väsimust. Need on lõbud, mis ei jäta endast järele muud kui suureneva jõutunde.

Vaimuinimene ei põlga tööd ega raskust. Ta just otsib raskust, sest siis on tal hea. Tööd tuleb armastada, sest see hoiab vaimu. Vaadelge tööpõlgajat inimest ja tema armetust, eriti kui ta on saanud vanaks.

Vaimseks eluks on tarvis maailmakorra sisenägemist. Kui inimesel on elueesmärgiks töö, siis ta ka leiab enesele ausa töö ja on selles igati suuteline. Meie kohuseks on viia läbi revolutsioon kõlbelises elus ja revideerida asjade vahekordi, et neid korraldada tõsielu järele.

Äraarvamata palju ülem on vaimne elu ainelisest elust. Vaimuinimeste silmis muutub tühiseks nende hüvede väärtus, mis on tuhandetele kadeduse ja sageli hävingu põhjuseks.

Looduse and

Rikas on sügis. Inimene seisab looduse rikuste ees; loodus on kaunis nagu kaetud pidulaud.

Mida kõike võime näha. Kollakaspruunid viljaväljad, kus kõrs seisab kõrre kõrval ja tusedaid teri täis viljapead on longus oma raskusest. Kevadel on nad tärganud ja suvel seltis sirgunud, ning nüüd longus päi ootavad lõikust.

Kevade tuuled, mis lustiliselt trallitasid viljapõllul, sosistavad nüüd tõsidusega lugusid lõikusest ja saagist.

Päike, mis kevadel puistas õitele kulda, silkitab nüüd oma hellade kiirtega valminud vilja puudel, ja nende kahvatud rohelised põsed on muutunud punaseks.

Õhus hõngub vastu sügist küpsust. Kõik, mis kevadel haljendas või seisis õites, on nüüd valminud ja saanud viljaks.

Ons veel suuremat kunstnikku kui loodus!

Ta vormib ja värvib kevadel ja suvel ning sügiseks lõpetab oma töö.

Kellele kõik see looduse and, mida leida sügisel? Inimesele, keda arvatakse ülemaks looduses. Temale on antud külvata ja lõigata.

Raske on töö. Vahelgi nõretab vaevahigi. Aga rõõmu tunneb töötaja siis, kui näeb kogutud saaki täied salved ja kuhjatud keldrid.

Sügisene õnnistus on antud suurelt Loojalt. Seda mõistab kõige paremini põllumees. Tema piik on pöördud taeva poole kui põuastel nii vihmastel aegadel.

Lõikusest rõõmu tunneb inimene olgu linnas või maal, sest lõikusest oleneb igapäev elu. Mis oleks meist saanud siis, kui ei oleks olnud põllult lõigata...

Kõik on jälginud lõikusetulemusi. Ja paljud tõttavad tänu andma Loojale, kes on olnud külvajale kastjaks ja kasvatajaks.

Inimene, sinul on olla tänulik oma pisku või palju üle! Sest tänumeel on õnne pant.